

diget for Anstifteren at begynde sin hele forbryderiske Virksomhed for at faae Forbrydelsen udført forfra, synes der kun at kunne være Tale om en Medskyld fra hans Side, naar Forbrydelsen desuagtet, af Anstifteren selv eller en Trediemand, bringes til Udførelse eller paa-begyndes, forsaavidt som han ved at give Tilfagnet, eller muligviis i Forbindelse med dets Tilbagetagelse, maatte have bestyret Anstifteren i det af ham fattede forbryderiske Forsæt. Der er i saa Fald ingen Tvivl om, at han maa straffes som psykologisk Biaarsag, men i og for sig kan den Omstændighed, at En har ladet sig bevæge til at overtage Sværskættelsen af en Forbrydelse, ikke berettige til at betragte ham som saadan, da man dog hverken af hans givne Tilfagn eller af hans Tilbagetagelse af dette kan udlede, at det har været hans Hensigt at styrke Anstifterens Forsæt. Selv imidlertid hvor den, der har lovet en Anden at iværksætte en Forbrydelse, ikke egentlig har taget sit Tilfagn derom tilbage, men kun har undladt at foretage nogen Handling, der sigtede til at bringe Forbrydelsen i Udførelse, synes den samme Regel at maatte komme til Anvendelse, den nemlig, at han kun kan blive at straffe, forsaavidt som han med Tæie kan siges at have medvirket til Forbrydelsens paa-begyndte eller fuldførte Sværskættelse som psykologisk Biaarsag, eller ialtfald for Forsøg i den Retning, naar han ved sit givne Tilfagn har tilsigtet at opmuntre eller styrke Anstifteren i det forbryderiske Forsæt, skjøndt dette endnu ikke er kommet til nogen Udførelse. Hvis hans Undlæelse af at foretage nogen til Forbrydelsens Sværskættelse sigtende Handling har havt til Følge, at Anstifteren selv eller ved en Trediemand gjør Skridt i den Retning, maa formeentlig det, der ovenfor er anført angaaende det Tilfælde at han tager sit Tilfagn tilbage, ligefrem være anvendeligt, om der end maastee under den nævnte Forudsætning snarere end i hiint Tilfælde kan blive Spørgsmaal om at ansee ham som den, der ved sit Forhold har bidraget til at styrke Anstifteren i hans Bestlutning om at ville have den tilsigtede Forbrydelse udført. Er der derimod slet Intet blevet foretaget til Forbrydelsens Sværskættelse, hverken af den, der havde givet Tilfagn om at

udføre den, eller af Anstifteren eller af Trediemand ifølge Opfordring fra Anstifterens Side, skjønt det ikke rettere, end at Konsekventen af Reglen i Udkastets § 43 om Tilbagetreden fra Forsøg maa føre til Straffrihed for dens Bedkommende, der havde givet Tilfagnet, naar Undlæelsen af at gøre Noget til dets Indfrielse maa ansees begrundet i en Opgivelse fra hans Side af den forbryderiske Plan. Og hvor en saadan Opgivelse ikke kan statueres, eller hvor det med andre Ord maa ansees begrundet i tilfældige Omstændigheder, Mangel paa Tid eller Leilighed, at han endnu ikke har faaet udført nogen Handling, der sigtede til Forbrydelsens Sværskættelse, vil der igjen formeentlig kun kunne blive Spørgsmaal om Strafansvar for ham fra det Synspunkt, at han ved at give Tilfagnet til Anstifteren har opmuntret eller styrket denne i hans forbryderiske Forsæt, men han vil da ogsaa kun kunne blive at straffe derfor, forsaavidt der efter Reglerne i Udkastets § 49 kan anvendes Straf paa den psykologiske Biaarsag i det Tilfælde, hvor den tilsigtede Forbrydelsens Sværskættelse ikke er paa-begyndt, hvilket da maa være begrundet i, at Forbrydelsens Udførelse kan siges at være bleven forberedt ved den imellem de Paagældende truffne Aftale. Det maa ogsaa i denne Henseende væsentlig komme an paa Tilfagnets Bestaffenhed, og de fremstillede Betragtninger lede derfor til at opstille den i Udkastets § 51 2det Stykke indeholdte almindelige Sætning, at den, som har lovet en Anden at iværksætte en Forbrydelse, men endnu ikke har foretaget nogen dertil sigtende Handling, kun bliver at straffe, forsaavidt han maa ansees skyldig i et under Udkastets § 49 (angaaende den psykologiske Biaarsag) henhørende Forhold.

Med Hensyn til Udkastets §§ 52—53 om Komplotter og Bander skal man forudstille den Bemærkning, at den Komplottet væsentlig karakteriserende Omstændighed, at de flere Medskyldige have besluttet en eller flere bestemte Forbrydelsers Udførelse som et fælles Foretagende, saa at de forsaavidt alle maa ansees som lige skyldige i Forbrydelsen, om end Rollerne ved sammes Udførelse ere blevne forbeelte imellem dem paa en forskjellig Maade,